

Kozlík má však rozum svůj,
na svém trvá stůj co stůj.
Nenechá si poradit,
chce se hodně opálit.
„Hele, Lízo, nech mě teď
a svého si radši hled!“

Jak tak ležel na sluníčku,
tvrdě usnul za chvíličku.
Když se vzbudil pak,
rudý byl jak rak.
Celé tělo měl jak v ohni.
„No tak, Lízo, trochu pohni!
Pěkně prosím pospěš sem,
nezapomeň vzít svůj krém!“

„Kozle, kozle, to je pech,
poradit si příště nech.
Spálená je tvoje kůže,
teď už ti krém nepomůže.“

Tělo má jak uvařené,
k rybníku se rychle žene.
Líza volá: „Stůj, ty blázne!“
Hned ho z vody na břeh táhne.
„Ty máš ale nápady
lézt rozpálený do vody.“

„Už mě, kozle, přestaň štvát,
teď mě budeš poslouchat!
Dostals' úpal od sluníčka,
teď ti hoří tělo, líčka.
Spálený jsi k tomu,
vrátíme se domů.“